

Fa tõestete, selle tootusse sannale truiks jõma.
Peagi need rahwas, kes selle lase teise ranna pole ellasid, saatsid mitmest kohast liggidast ja laugelt kirriko-öppetajale sannumid, ja lastsid tedda õrdaste palluda, et tulleks fa neid waatma, ja seddasamma head neile sõwima, mis jubba ni mitto liinna paigad, kihhessonnad ja küllad oolid käte sanud, ja et temma omma wäggera sanna läbbi seál ranna rahwa jures nendasammoti üht kassinusse foggodust lähhäks seadma.

Gesamma lõbus hing ebatõ si sel hool sal mehhel ni paljuks, ja tee-reisid juhtujid ni tihti, et ei sanud mitte ennam omma kirriko-ammetit täieste ülespiiddada. Võtis sedda nou, omma öppetaja ammet ühhe more mehhhe käte anda, ja eddespiidi keik omma joudu selle Jummala kutsusse tarvis pruksa, omma rahvast ikka lieminne õnnetuma wina-jomisse eest hoida. Sedda hing murret arwas se jummala-

fartiik mees nisammoti hästi Jummala kutsussek, fui kirriko-ammetit, mis temma peál olli olnud. Olli kindel ses, et ei olnud ei ammogi mitte üks paljas innimeste nou, sedda kirja wina-jahti tallita da, waid et se hollaetaja Jummala omma armu tahtminne olli, rahvast nende hukkaminemisse tõe peált ümberpöörda.

Matthew olli peagi keik ma-konnad Irlandi sare läbbi käinud, igga liinna sees ennamiste suurt foggodusse fokkotullemist püdanud, ja seál nimme kaudo neid kirja vannud, kes ennast kassinusse foggodusse lükiks oolid illesannud.

Kui kümnelai Oktobri-ku päeval, aastal tubhat kahheksa sadja nellikümnevõrjal kohale koto sai, arwas temma keik nende kirja pandud nimmed fokko, ja ei moistnud südamelikult kül Jummalat tannada, et taevaleisko õnnistamisse läbbi neid ni otsata paljo oolid, kes fest jomisse pattust ennast lahti töötanud. Ja paljuks teie kül,